

στάσεων παραγωγής, να λάβει υπόψη την επίπτωση των επιδοτήσεων, των οποίων ο παράνομος χαρακτήρας έχει αναγνωρισθεί σύμφωνα με τις προβλεπόμενες διαδικασίες, δεν μπορεί όμως, να προβληθεί η αξίωση, τα μέτρα αντιμετώπισης της κρίσεως που προβλέπει το άρθρο 58 να χρησιμοποιηθούν ως διορθωτικός παράγοντας των επιπτώσεων από τις παράνομες ενισχύσεις που χορηγούν τα κράτη μέλη.

6. Κάθε περιορισμός της παραγωγής έχει αντίκτυπο, σύμφωνα με την ίδια τη φύση του μηχανισμού του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, τόσο στις δυνατότητες πώλησής στην κοινοτική αγορά, όσο και στις δυνατότητες εξαγωγής. Η επιβολή ποσοστώσεων παραγωγής θα ήταν ατελέσφορη αν οι επιχειρήσεις διατηρούσαν την ελευθερία να εξάγουν ανεξέλεγκτες ποσότητες προς τρίτες χώρες, δεδομένου ότι οι εξαγωγές αυτές μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα όχι μόνο να θέσουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα της Κοινότητας στις εν λόγω αγορές, αλλά επίσης και να δώσουν τη

δυνατότητα επαναδιοχτεύσεως ορισμένων από τις ποσότητες αυτές προς την εσωτερική αγορά διαταράσσοντας την ισορροπία της.

7. Εναπόκειται στην κρίση της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες στο πλαίσιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν δυνάμει του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ. Πράγματι, στο όργανο αυτό εναπόκειται να λαμβάνει, σχετικώς, υπόψη τόσο τις ανάγκες της ίδιας της κοινής αγοράς, όσο και τα συμφέροντα της Κοινότητας στις σχέσεις της με τις τρίτες χώρες. Καίτοι το άρθρο 58 παρέχει την εξουσία στην Επιτροπή να επεμβαίνει, σε περίοδο έκδηλης κρίσεως, στην παραγωγή, χωρίς να αναφέρει τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες, η διάταξη αυτή δεν πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει μόνο τη χορήγηση σε κάθε επιχείρηση μιας συνολικής ποσοστώσεως παραγωγής που να μπορεί να διατεθεί είτε στην εσωτερική αγορά είτε στην αγορά τρίτων χωρών.

Στην υπόθεση 136/82,

KLÖCKNER-WERKE AG, επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα με έδρα το Duisburg, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή του Πανεπιστημίου της Κολωνίας Bodo Böner, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Norbert Koch, επικουρούμενο από τον καθηγητή του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου Eberhard Grabitz, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ολική ή μερική ακύρωση της ατομικής αποφάσεως της Επιτροπής της 24ης Μαρτίου 1982 περί καθορισμού των ποσοστώσεων παραγωγής που επιβλήθηκαν στην προσφεύγουσα για το δεύτερο τρίμηνο του 1982,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Α. Ο'Keeffe, πρόεδρο τμήματος, Ρ. Pescatore, G. Bosco, Τ. Koormans και Κ. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: Ρ. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Λόγω της υπάρξεως καταστάσεως έκδηλης κρίσεως στην αγορά σιδήρου και χάλυβα, κατά την έννοια του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή θέσπισε με την απόφαση 2794/80 της 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50) για τις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας, ένα σύστημα ποσοστώσεως της παραγωγής χάλυβα, εφαρμοστέο μέχρι της 30ής Ιουνίου 1981.

Σύμφωνα με τα άρθρα 2 έως 4 της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή καθορίζει για κάθε επιχείρηση τριμηνιαίες ποσοτώσεις παραγωγής για τον ακατέργαστο χάλυβα, καθώς και για τις τέσσερις ομάδες στις οποίες διακρίνονται τα προϊόντα ελάσεως. Ο υπολογισμός των ποσοτώσεων αυτών γίνεται σύμφωνα με τις τριμηνιαίες παραγωγές

αναφοράς της κάθε επιχείρησης· προς το σκοπό αυτό λαμβάνεται υπόψη για κάθε μήνα του εν λόγω τριμήνου ο ίδιος μήνας κατά τη διάρκεια της περιόδου από Ιούλιο 1977 μέχρι Ιούνιο 1980, κατά τον οποίο το ύψος της παραγωγής των τεσσάρων ομάδων των προϊόντων ελάσεως ήταν το πιο υψηλό. Οι τρεις μήνες που επιλέγονται κατ' αυτόν τον τρόπο αποτελούν την περίοδο αναφοράς, οι δε παραγωγές αναφοράς είναι ίσες, για τον ακατέργαστο χάλυβα και για κάθε μία από τις τέσσερις ομάδες των προϊόντων ελάσεως, προς τις αντίστοιχες παραγωγές κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς.

Η Επιτροπή, ωστόσο, έχει τη δυνατότητα σε ορισμένες περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφοι 3, 4, και 5 της αποφάσεως να αυξήσει, εντός ορισμένων ορίων, τις παραγωγές αναφοράς και κατά συνέπεια τις ποσοτώσεις που χορηγούνται στις

ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις. Η απόφαση προβλέπει, εξάλλου, ότι αν οι περιορισμοί παραγωγής ή παραδόσεως που επιβάλλει η ίδια η απόφαση και τα μέτρα εφαρμογής της δημιουργούν για μια επιχείρηση εξαιρετικές δυσκολίες, η τελευταία μπορεί να προσφύγει στην Επιτροπή, η οποία, αφού εξετάσει την περίπτωση το ταχύτερο δυνατό υπό το φως των αντικειμενικών στόχων της αποφάσεως, προσαρμόζει τις διατάξεις προς την ειδική κατάσταση.

Κατά τη λήξη της περιόδου ισχύος του συστήματος αυτού και λαμβάνοντας υπόψη τη συνέχιση της καταστάσεως έκδηλης κρίσεως, η Επιτροπή θέσπισε τη νέα γενική απόφαση 1831/81 της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, σ. 1), με την οποία παρέτεινε, με ορισμένες τροποποιήσεις, το σύστημα των ποσοστῶσεων.

Ειδικότερα, ο ακατέργαστος χάλυβας και τα προϊόντα ελάσεως διακρίθηκαν σε έξι κατηγορίες, από τις οποίες η πρώτη (η οποία αφορά τα προϊόντα για τα οποία πρόκειται στην παρούσα υπόθεση) υποδιαιρέθηκε οργότερα σε τέσσερις υποκατηγορίες. Το νέο σύστημα ποσοστῶσεων κάλυψε μόνο τα προϊόντα της κατηγορίας αυτής, εκτός από μερικές εξαιρέσεις, ενώ για τα λοιπά προϊόντα καθιερώθηκε ένα σύστημα «επιτηρήσεως».

Η μέθοδος υπολογισμού της παραγωγής αναφοράς για τα προϊόντα που υπόκεινται στο σύστημα ποσοστῶσεων τροποποιήθηκε, δεδομένου ότι ως νέα δάση υπολογισμού λαμβάνεται ο μέσος όρος μεταξύ της παραγωγής μιας διευρυμένης περιόδου αναφοράς και της παραγωγής αναφοράς που χρησίμευσε για τον καθορισμό των ποσοστῶσεων σύμφωνα με το σύστημα της αποφάσεως 2794/80. Το πρώτο στοιχείο του μέσου αυτού όρου αντιστοιχεί στην παραγωγή: α) του έτους 1974, β) των 12 πιο ευνοϊκών μηνών της περιόδου από Ιούλιο 1977 μέχρι Ιούνιο 1980, γ) της περιόδου από Ιούλιο 1979 μέχρι Ιούνιο 1980. Το δεύτερο στοιχείο είναι η ετήσια παραγωγή που εξερίζεται από τις ποσοστῶσεις παρα-

γωγής που έχουν χορηγηθεί στις επιχειρήσεις, δάσει της αποφάσεως 2794/80, για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 και για το πρώτο τρίμηνο του 1981.

Η δυνατότητα της κατά περίπτωση προσαρμογής που προέβλεπε η προηγούμενη απόφαση για τις επιχειρήσεις των οποίων ο βαθμός εκμεταλλεύσεως της παραγωγικής τους ικανότητας υπολειπόταν κατά ποσοστό μεγαλύτερο του 10 % από τον κοινοτικό μέσο όρο (άρθρο 4, παράγραφος 3) καταργήθηκε, ενώ η γενική ρήτρα επεικειάς την οποία προέβλεπε το άρθρο 14 και η οποία επέτρεπε την αναπροσαρμογή των ποσοστῶσεων σε περιπτώσεις «εξαιρετικών δυσκολιών» περιορίστηκε κατά την έννοια ότι η εφαρμογή της περιορίστηκε στις επιχειρήσεις μικρού μεγέθους.

Κατ' εφαρμογή της ανωτέρω ρυθμίσεως, η Επιτροπή ανακοίνωσε στην επιχείρηση Klöckner-Werke AG Duisburg, με έγγραφο της 24ης Μαρτίου 1982, τις παραγωγές αναφοράς, καθώς και τις ποσοστῶσεις παραγωγής που της επιβλήθηκαν για το δεύτερο τρίμηνο του 1982. Είναι βέβαιο ότι τα δύο αυτά έγγραφα περιέχουν ατομικές αποφάσεις. Ειδικότερα, σε ό,τι αφορά τις παρούσες υποθέσεις, στην πρώτη από τις ανωτέρω ατομικές αποφάσεις οι ποσοστῶσεις παραγωγής για τα προϊόντα των ομάδων Ia και Ib καθορίστηκαν σε 188 265 τόνους και σε 212 287 τόνους αντίστοιχα. Η απόφαση καθόρισε επίσης, για τα προϊόντα όλων των ομάδων, το μέρος των ποσοστῶσεων που μπορεί να διατεθεί στην κοινοτική αγορά.

Η επιχείρηση Klöckner-Werke κατ' εφαρμογή του άρθρου 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ, άσκησε προσφυγή ακυρώσεως (ολικής ή, επικουρικής, μερικής) της αποφάσεως της Επιτροπής της 24ης Μαρτίου 1982, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Απριλίου 1982.

Το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετ' ακρόαση του

γενικού εισαγγελέα, αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Με διάταξη της 13ης Οκτωβρίου 1982, το Δικαστήριο αποφάσισε να αναθέσει την εκδίκαση της υποθέσεως στο τέταρτο τμήμα.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση της καθής, της 24ης Μαρτίου 1982·

— επικουρικά:

α) να ακυρώσει τις ποσοτώσεις παραγωγής που προβλέπει η εν λόγω απόφαση, εφόσον είναι μικρότερες από 317 922 τόνους ανά τρίμηνο για την ομάδα προϊόντων Ια και από 358 665 τόνους ανά τρίμηνο για την ομάδα προϊόντων Ι6·

β) να ακυρώσει τις ποσοτώσεις παραγωγής εφόσον αυτή αποδεδειγμένα προορίζεται για τρίτες χώρες·

γ) να ακυρώσει την απόφαση, καθόσον καθορίζει ένα μέρος της ποσοτώσεως παραγωγής που μπορεί να διατεθεί στην κοινοτική αγορά·

— να καταδικάσει την καθήν στα δικαστικά έξοδα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει τις προσφυγές·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* για να στηρίξει την προσφυγή της προβάλλει πέντε λόγους που στρέφονται κατά της γενικής αποφάσεως 1831/81 και κατά της ατομικής αποφάσεως

της 24ης Μαρτίου 1982. Οι λόγοι αυτοί αναφέρονται:

α) στην παραβίαση της αρχής της ελάχιστης εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής των επιχειρήσεων,

β) στην παράβαση ουσιαστικού τύπου, στην έλλειψη δηλαδή αιτιολογίας της αποφάσεως 1831/81,

γ) στην κακή εκτίμηση των επιπτώσεων από την παραβίαση της απαγορεύσεως των κρατικών επιδοτήσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα,

δ) στην έλλειψη ή, εν πάση περιπτώσει, στην έλλειψη αποδείξεως ύπαρξης σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου,

ε) στην παρανομία του καθορισμού ποσοτώσεων «παραδόσεως» για την κοινή αγορά και τις ποσοτώσεις των εξαγωγών.

A — *Επί του πρώτου λόγου*

Η *προσφεύγουσα* προβάλλει κατά της γενικής αποφάσεως και της προαναφερθείσας ατομικής αποφάσεως την αιτίαση ότι παραβιάζουν την αρχή της ελάχιστης εκμεταλλεύσεως που προβλέπει το άρθρο 58, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο της συνθήκης ΕΚΑΧ. Πράγματι, όπως προκύπτει από το εν λόγω άρθρο η ποσόστωση παραγωγής που καθορίζεται για μια επιχείρηση δεν πρέπει να μειώνει το θαμνό εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής της επιχείρησεως αυτής κάτω από ένα ορισμένο όριο. Το κατώτερο αυτό όριο αντιστοιχεί στο μέσο θαμνό εκμεταλλεύσεως των κοινοτικών επιχειρήσεων, όπως προκύπτει από τις μειωμένες, βάσει της αποφάσεως 1831/81, παραγωγές αναφοράς, λαμβανομένου υπόψη του κατωτάτου ορίου. Η συνθήκη, επομένως, δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να μειώνει την παραγωγή αναφοράς κατά ένα ορισμένο ποσοστό, πάντοτε σταθερό, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τον υπάρχοντα θαμνό εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής· αντίθετα, επιβάλλει την προστασία των επιχειρήσεων, οι οποίες δυνητικά θίγονται περισσό-

τερο και οι οποίες εκτίθενται σε μεγαλύτερους κινδύνους λόγω της μείωσης αυτής, των επιχειρήσεων δηλαδή που ο βαθμός εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων τους ήταν κατά το χρόνο επιβολής του συστήματος ιδιαίτερα χαμηλός. Αυτό προκύπτει από μια γενική αρχή που υπάρχει στις νομοθεσίες όλων των κρατών μελών και αντι-στοιχεί επίσης στους κανόνες της λογικής, δεδομένου ότι είναι καταφανώς πιο επικίνδυνο για μια επιχείρηση που μειώνει την παραγωγή της να μειώσει σε 45 % βαθμό εκμεταλλεύσεως 50 % από το να μειώσει σε 90 % βαθμό εκμεταλλεύσεως 100 %.

Η προσβαλλόμενη ατομική απόφαση δεν πληροί τις απαιτήσεις αυτές. Η Επιτροπή εκτίμησε την παραγωγή του ελασματουργείου φαρδιών ταινιών θερμής ελάσεως αριθμός II του εργοστασίου της Βρέμης της προσφεύγουσας, με βάση δυνατότητα παραγωγής 355 000 τόνων μηνιαίως, ενώ στην πραγματικότητα οι δυνατότητές του, για την περίοδο από Ιούλιο 1977 μέχρι Ιούνιο 1980, ήταν 459 000 τόνοι μηνιαίως. Η εκμετάλλευση, συνεπώς, των δυνατοτήτων παραγωγής του ελασματουργείου αυτού ήταν 28,4 %, ενώ ο μέσος όρος των επιχειρήσεων της Κοινότητας ανέρχεται σε 52 % περίπου.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η ποσότητα που έπρεπε να δεχθεί η Επιτροπή ότι αντιπροσωπεύει τη μεγαλύτερη δυνατότητα παραγωγής είναι 459 000 τόνοι μηνιαίως, όπως προκύπτει, χωρίς καμία αμφιβολία, από πολλές δοκιμές αποδόσεως και από εκθέσεις εμπειρογνομόνων που συνέταξαν η εταιρεία Kawasaki Steel Corporation, το Institut de recherche de la sidérurgie française και ο καθηγητής Jeschar του Τεχνικού Πανεπιστημίου του Clausthal-Zellerfeld. Αν οι εκθέσεις αυτές δεν κριθούν επαρκείς, η Klöckner είναι διατεθειμένη να προσκομίσει νέες αποδείξεις. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι για τον καθορισμό των ποσοστώσεων της παραγωγής δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη προηγούμενες ανακινώσεις, οι οποίες αφορούν τις δυνατότητες της παραγωγής και τις οποίες έκανε η επιχείρηση για στατιστικούς λόγους, βάσει του ερωτηματολογίου 2/61· σημασία έχει μόνο η πραγματική και παρούσα ικα-

νότητα παραγωγής, διότι δεν είναι σωστό να συγκρίνονται αριθμοί που αφορούν προγενέστερη περίοδο, εφόσον η σύγκριση πρέπει να αφορά μία και την αυτή περίοδο.

Η προσφεύγουσα, με βάση τους συλλογισμούς αυτούς προβαίνει στον υπολογισμό των ποσοστώσεων που έπρεπε να της είχαν χορηγηθεί εάν της είχε παραχωρηθεί βαθμός εκμεταλλεύσεως ίσος με τον κοινοτικό μέσο όρο και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι για το δεύτερο τρίμηνο του 1982 οι ποσοστώσεις της έπρεπε να ανέρχονται σε 317 922 τόνους για τα προϊόντα της ομάδας Ia και σε 358 665 τόνους για τα προϊόντα της ομάδας Ib. Επί του υπολογισμού αυτού στηρίζεται το επικουρικό αίτημα, της μερικής ακυρώσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως καθόσον καθορίζονται με αυτήν ποσοστώσεις κατώτερες από τα ανωτέρω ποσά.

Η προσφεύγουσα παρατηρεί ακόμη ότι οι γνωματεύσεις των εμπειρογνομόνων παρέχουν βάση για τη διατύπωση ακόμη μιας αιτιάσεως: η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα τις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2794/80, το λάθος δε αυτό επηρέασε τον καθορισμό των ποσοστώσεων βάσει της αποφάσεως 1831/81, δυνάμει της διατάξεως του άρθρου 6, πρώτο μέρος, στοιχείο δ αυτής. Πράγματι, αποφασιστικά στοιχεία για τον καθορισμό της ποσοστώσεως είναι η ικανότητα παραγωγής των ετών 1977, 1978 και 1979, η δε ικανότητα των 459 000 τόνων μηνιαίως του ελασματουργείου Βρέμη II υπήρχε ήδη κατά την εν λόγω περίοδο: επομένως, οι ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν στην προσφεύγουσα έπρεπε να είναι μεγαλύτερες ήδη από την αρχή της καθιέρωσης του συστήματος και κατά συνέπεια και οι ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν βάσει της αποφάσεως 1831/81 έπρεπε, επίσης, να είναι μεγαλύτερες.

Η *Επιτροπή* προβάλλει πρώτα ένσταση απαράδεκτου τόσο κατά του κύριου αιτήματος όσο και κατά του εν λόγω επικουρικού αιτήματος.

Ως προς το κύριο αίτημα, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφυγή δεν διευκρινίζει αν ο λόγος αυτός στρέφεται κατά της γενικής

αποφάσεως 1831/81 στο σύνολό της ή κατά ορισμένων μόνο από τις διατάξεις της· συνεπώς, ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος ως ανεπαρκώς θεμελιωμένος.

Ως προς το επικουρικό αίτημα η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα ζητεί τον καθορισμό μεγαλύτερων ποσοστάσεων παραγωγής από εκείνες που της χορηγήθηκαν, ενώ παρόμοιο αίτημα μπορούσε να προβάλει μόνο με προσφυγή λόγω παραλείψεως, οι προϋποθέσεις ασκήσεως της οποίας δεν συντρέχουν. Πράγματι, εφόσον η επιχείρηση δεν ζήτησε προηγουμένως από την Επιτροπή να καθορίσει τις ποσοστάσεις για το εν λόγω τρίμηνο σε 317 922 τόνους για τα προϊόντα της ομάδας Ια και σε 358 665 τόνους για τα προϊόντα της ομάδας Ιβ, δεν μπορεί να προσβάλει ρητή ή σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως του αιτήματος αυτού.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η άποψη για το απαράδεκτο του επικουρικού αιτήματος δεν θίγεται από το επιχείρημα που πρόβαλε η προσφεύγουσα στην υπόθεση 311/81 (που έχει αντικείμενο ανάλογο σε σχέση με τις ποσοστάσεις του τέταρτου τριμήνου του 1981), σύμφωνα με το οποίο με το αίτημα δεν ζητείται να αποκομισθεί ένα όφελος αλλά να ακυρωθεί μερικά ένα δυσμενές μέτρο, η απαγόρευση δηλαδή παραγωγής ποσοτήτων μεγαλύτερων από εκείνες που της έχουν χορηγηθεί, έτσι ώστε να μην τίθεται θέμα προσφυγής λόγω παραλείψεως.

Πράγματι, η απαγόρευση παραγωγής ποσοτήτων μεγαλύτερων από τις ποσοστάσεις δεν συνάγεται από την ατομική απόφαση, εφόσον υπήρχε ήδη στο άρθρο 4, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 12 της γενικής αποφάσεως 1831/81. Εφόσον η απαγόρευση αυτή δεν έχει περιληφθεί στην προσβαλλόμενη ατομική απόφαση, η προσφυγή ακυρώσεως είναι ως

προς το σημείο αυτό χωρίς αντικείμενο και, επομένως, απαράδεκτη.

Εξάλλου, εφόσον πρόκειται για επικουρικό αίτημα σε σχέση με άλλο αίτημα που έχει χαρακτηριστεί ως κύριο, για να μπορέσει το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του επικουρικού αιτήματος είναι απαραίτητο να απορρίψει πρώτα το κύριο αίτημα. Ο μόνος, όμως, τρόπος για να απορρίψει το Δικαστήριο το κύριο αίτημα είναι να αποφανθεί ότι οι λόγοι για τους οποίους προσβάλλεται η γενική απόφαση είναι αβάσιμοι και ότι το σύστημα ποσοστάσεων που προβλέπει η απόφαση 1831/81 είναι έγκυρο. Έτσι, όμως, το Δικαστήριο θα αποφαινόταν και υπέρ του κύρους των ποσοστάσεων παραγωγής που προκύπτουν από την εν λόγω γενική απόφαση έτσι ώστε να παραμείνει επίσης χωρίς αντικείμενο το επικουρικό αίτημα.

Επί της ουσίας η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν εξήγει καθόλου πως συνάγεται από το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ ή από άλλη διάταξη της συνθήκης αυτής η δήθεν απαγόρευση της ομοιόμορφης μείωσης της παραγωγής αναφοράς χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο βαθμός εκμεταλλεύσεως της αρχικής ικανότητας παραγωγής, καθώς και η δήθεν υποχρέωση προστασίας των επιχειρήσεων, των οποίων ο αρχικός βαθμός εκμεταλλεύσεως είναι ιδιαίτερα χαμηλός. Στην πραγματικότητα, ούτε η συνθήκη περιέχει διάταξη του είδους αυτού, ούτε μπορεί να συναχθεί από μια γενική αρχή που υπάρχει δήθεν στις νομοθεσίες όλων των κρατών μελών. Επομένως, κάθε επιχείρημα της προσφεύγουσας, με το οποίο επιχειρείται να αποδειχθεί ότι το ελασματοουργείο φαρδιών ταινιών Βρέμη II είχε ικανότητα παραγωγής μεγαλύτερη από εκείνη που έλαβε υπόψη της η καθώς, στερείται σημασίας.

Ως προς την δήθεν εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2794/80, καθώς και τις συνέπειες του λάθους αυτού στον καθορισμό των ποσοστάσεων βάσει της αποφάσεως 1831/81, η

Επιτροπή παρατηρεί ότι το αν υπάρχει το λάθος αυτό αποτελεί το αντικείμενο μιας άλλης διαφοράς (υπόθεση 119/81). Όσο, λοιπόν, η διαφορά αυτή δεν θα έχει επιλυθεί κατά τρόπο ευνοϊκό προς τις θέσεις της προσφεύγουσας, ο καθορισμός ποσοστάσεων σύμφωνα με τη γενική απόφαση 2794/80 δεν μπορεί να τροποποιηθεί, η δε Επιτροπή δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει διαφορετική βάση υπολογισμού για τον καθορισμό των ποσοστάσεων βάσει της αποφάσεως 1831/81. Έτσι, αν η αιτίαση αναφερόταν σε δήθεν κακή ερμηνεία της διατάξεως του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1831/81 δεν θα είχε κανένα έρεισμα.

Η καθής επικαλείται, τέλος, την απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 1982 (Alpha Steel, 14/81 Συλλογή 1982, σ. 749), σύμφωνα με την οποία δεν μπορεί λογικά να αμφισβητηθεί ότι η προτίμηση της Επιτροπής για το κριτήριο της πραγματικής παραγωγής των επιχειρήσεων (αντί για το κριτήριο της ικανότητας παραγωγής) δεν αποτελεί εύλογη βάση κατά την έννοια του άρθρου 58, παράγραφος 2, της συνθήκης ΕΚΑΧ.

Η *προσφεύγουσα*, στην απάντησή της, αμφισβητεί το βάσιμο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας κατά του επικουρικού της αιτήματος α) επικαλούμενη πρώτα το ελιχείριμα που έχει ήδη αναφερθεί σχετικά στην υπόθεση 30/82 (ως προς τις ποσοστάσεις παραγωγής που είχαν καθοριστεί για το πρώτο τρίμηνο του 1982): το αίτημα αναφέρεται στη μερική ακύρωση επιβαρύνσεως που της είχε επιβληθεί και όχι σε ευεργέτημα, το οποίο αρνούνταν να χορηγήσει η καθής και σχετικά με το οποίο η προσφεύγουσα θα ήταν υποχρεωμένη να ασκήσει προσφυγή λόγω παραλείψεως. Στις παρατηρήσεις της Επιτροπής αντιτάσσει σχετικά ότι δεν υπάρχει περιορισμός της ελευθερίας παραγωγής της επιχειρήσεως, εφόσον η Επιτροπή δεν της έχει ορίσει ποσοστό παραγωγής με ατομική απόφαση. Αυτή, επομένως, η ατομική απόφαση και μόνο αυτή επέβαλε περιορισμό στην προσφεύγουσα και συνιστά βλαπτική

πράξη, κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως.

Ως προς το σύνδεσμο μεταξύ του κύριου και του επικουρικού αιτήματος η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι αν το Δικαστήριο αποδεχθεί το κύριο αίτημά της, πρέπει αναδρομικά να γίνει δεκτό ότι στην επιχείρηση δεν επιβλήθηκε ποτέ περιορισμός της παραγωγής. Αν, αντίθετα, το Δικαστήριο κρίνει ότι, χωρίς να είναι και απεριόριστη, η παραγωγή που δικαιούται η προσφεύγουσα είναι, πάντως, μεγαλύτερη από εκείνη που της χορηγήθηκε, δημιουργείται μεταξύ του κύριου και του επικουρικού αιτήματος, σχέση ελάχιστου προς μέγιστο· θα γινόταν δεκτό ένα μέρος των αιτημάτων της προσφεύγουσας, ενώ κατά τα λοιπά η προσβαλλόμενη απόφαση θα παρέμενε σε ισχύ.

Επί της ουσίας η προσφεύγουσα επαναλαμβάνει την άποψή της ότι υπάρχει απαγόρευση κάθε ομοιόμορφης μειώσεως των παραγωγών αναφοράς και υποχρέωση προστασίας των επιχειρήσεων που έχουν ιδιαίτερα χαμηλό βαθμό εκμεταλλεύσεως, αναφέροντας ότι οι αρχές αυτές απορρέουν όχι μόνο από το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, αλλά επίσης από το άρθρο 14γ που προσέθεσε στην απόφαση 1831/81 η απόφαση 533/82 της Επιτροπής, της 3ης Μαρτίου 1982, σε ό,τι αφορά τους οπλισμούς σκυροδέματος κυκλικής διατομής (ΕΕ L 65, σ. 6).

Σε ό,τι αφορά την ικανότητα παραγωγής του ελασματοουργείου Βρέμη II, η προσφεύγουσα επιβεβαιώνει κατά τρόπο λεπτομερή την άποψή της αναφερθείσα στις γνωματεύσεις των εμπειρογνομόνων που έχουν επισυναφθεί στη δικογραφία και επιμένοντας ότι τα στοιχεία που παρέσχε στην Επιτροπή με στατιστικά έντυπα δεν δεσμεύουν την επιχείρηση, έτσι ώστε να είναι πάντοτε δυνατό να αμφισβητηθούν όταν υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις για την ανακρίβειά τους.

Ως προς την απόφαση Alpha Steel που επικαλέστηκε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα αρνείται ότι αμφισβήτησε ποτέ την αρχή που διατύπωσε το Δικαστήριο. Υπογραμ-

μίξει, πάντως, ότι όταν η αρχή αυτή, η δυνατότητα δηλαδή να χρησιμοποιηθεί ως ορθό κριτήριο η πραγματική παραγωγή των επιχειρήσεων που έχει ως αποτέλεσμα υπερβολικά χαμηλή χρησιμοποίηση των ικανοτήτων, θα πρέπει κατ' εξαίρεση να αυξάνεται η χρησιμοποίηση αυτή ανάλογα με τον κοινοτικό μέσο όρο. Το ζήτημα, επομένως, είναι αν η Επιτροπή έχει δικαίωμα να χορηγεί σε ορισμένες επιχειρήσεις τόσο μικρές ποσοστώσεις ώστε να τις καταδικάζει σε εξαφάνιση, καθώς και αν δεν παραβιάζει τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει όταν με τις ποσοστώσεις που χορηγεί καταστρέφει ορισμένες επιχειρήσεις, ενώ φείδεται ορισμένων άλλων.

Η *Επιτροπή* στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς της εμμένει στην άποψή της για το απαράδεκτο του επικουρικού αιτήματος α) εφόσον πρόκειται για επικουρικό αίτημα χωρίς αυτοτελή σημασία. Ως προς την ουσία, επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1982, 119/81 επί προσφυγής της ίδιας επιχειρήσεως Klöckner με την οποία ζητούσε ακύρωση της αποφάσεως που καθόριζε τις ποσοστώσεις παραγωγής για το δεύτερο τρίμηνο 1981, όπου, όπως και στην προαναφερθείσα απόφαση Alpha Steel, το πρόβλημα επιλύθηκε κατά τρόπο δυσμενή για την προσφεύγουσα.

B — Επί του δεύτερου λόγου

Η *προσφεύγουσα* παρατηρεί ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε το γεγονός ότι με την απόφαση 1831/81 η επιχείρηση περιέρχεται σε θέση χειρότερη από εκείνη που της είχε δημιουργήσει η προηγούμενη απόφαση 2794/80. Πρόκειται για παράβαση ουσιαστικού τύπου, δηλαδή παράβαση του άρθρου 15, εδάφιο 1, της συνθήκης ΕΚΑΧ, σύμφωνα με το οποίο οι αποφάσεις πρέπει να είναι αιτιολογημένες.

Η *Επιτροπή* αμφισβητεί πρώτα το παραδεκτό του λόγου αυτού, εφόσον δεν είναι «επαρκώς θεμελιωμένος».

Ως προς την ουσία αμφισβητεί τη λογική βάση της αιτιάσεως υποστηρίζοντας ότι το σύστημα των ποσοστώσεων που προβλέπει η απόφαση 1831/81 δεν συνεπάγεται γενική επιδείνωση της καταστάσεως των επιχειρήσεων σε σύγκριση με το καθεστώς που είχε θεσπίσει η απόφαση 2794/80. Εν πάση περιπτώσει, ότι οι τροποποιήσεις που επέφερε στο σύστημα αυτό η απόφαση 1831/81 αναλύθηκαν στις αιτιολογικές σκέψεις της εν λόγω αποφάσεως και ότι έχει, επομένως, τηρηθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως.

Η *προσφεύγουσα* απαντά ότι η απόφαση 1831/81 επιδείνωσε σε μεγάλο βαθμό την κατάστασή της για τα προϊόντα των ομάδων Ια και Ι6 δεδομένου ότι μια ποσοστιαία παραγωγής υπολογιζόμενη βάσει της προηγούμενης αποφάσεως και ιδίως κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 αυτής δεν λαμβάνεται πλέον υπόψη παρά μόνο κατά το ήμισυ. Η επιδείνωση, όμως, αυτή, δεν αιτιολογήθηκε στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 1831/81.

Η *Επιτροπή* απαντά ότι εφόσον η απόφαση 1831/81 είναι γενικής ισχύος, η ίδια είχε απλά την υποχρέωση να εκθέσει τους λόγους, για τους οποίους τροποποιήθηκε το σύστημα υπολογισμού των παραγωγών αναφοράς, όπως ακριβώς και έκανε στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη της εν λόγω αποφάσεως.

Γ — Επί του τρίτου λόγου

Η *προσφεύγουσα* ισχυρίζεται ότι η κατανομή των ποσοστώσεων μεταξύ των επιχειρήσεων της Κοινότητας κατ' εφαρμογή της εν λόγω γενικής αποφάσεως δεν στηρίζεται επί ευλόγου βάσεως, διότι η Επιτροπή δεν έλαβε καθόλου υπόψη της τις επιπτώσεις από τις επιδοτήσεις που χορηγούν στη

βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα ορισμένα κράτη μέλη, κατά παράβαση του άρθρου 4, στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ. Πιστεύει ότι η καθής όφειλε να λάβει υπόψη τις τις παράνομες αυτές επιδοτήσεις, είτε χορηγώντας μεγαλύτερη ποσόστωση στις μη επιδοτούμενες επιχειρήσεις είτε μειώνοντας την ποσόστωση που χορηγείται στις επιχειρήσεις που ωφελούνται από τις ενισχύσεις αυτές.

Η *Επιτροπή* προβάλλει και κατ' αυτού του λόγου προκαταρκτική ένσταση απαραδέκτου, δεδομένου ότι πρόκειται για λόγο που δεν έχει «επαρκώς θεμελιωθεί».

Ως προς την ουσία, η Επιτροπή αναφέρεται στην απόφαση Alpha Steel, η οποία προαναφέρθηκε και στην οποία το Δικαστήριο απέρριψε το επιχειρήμα αυτό δεχόμενο ότι σκοπός του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν είναι να εξαλείψει τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού, οι οποίες οφείλονται σε κρατικές επιδοτήσεις και κατά των οποίων η Κοινότητα διαθέτει άλλα μέσα. Κατά τα λοιπά η καθής παραπέμπει στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξε στην υπόθεση 244/81.

Η *προσφεύγουσα* παρατηρεί, ως προς το παραδεκτό, ότι ο λόγος αυτός στρέφεται κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως και, έμμεσα, κατά της γενικής αποφάσεως 1831/81, κατά το μέτρο που η τελευταία δεν συνήγαγε τις αναγκαίες νομικές συνέπειες από την απαγόρευση των επιδοτήσεων.

Ως προς την ουσία παραπέμπει στα υπομνήματα που κατέθεσε στην υπόθεση 119/81. Προσκομίζει, ωστόσο ένα νέο έγγραφο (αμερικανικό «Federal register» μέρος II, «Department of Commerce» της 17ης Ιουνίου 1982 σσ. 26300 μέχρι 26348), από το οποίο συνάγεται έμμεσα το ποσό των ενισχύσεων που χορηγούν διάφορα κράτη μέλη στις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα.

Η *Επιτροπή* στην ανταπάντησή της επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1982 που προαναφέρθηκε, όπου το Δικαστήριο δέχτηκε ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη, στο πλαίσιο των μέτρων που προβλέπει το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, να λαμβάνει υπόψη τις τις στρεβλώσεις που προκαλεί στην αγορά σιδήρου και χάλυβα η χορήγηση ενισχύσεων που είναι ενδεχομένως ασυμβίβαστες με τη συνθήκη· προσθέτει ακόμα ότι η απόφαση αυτή που αφορά τη γενική απόφαση 2794/80 μπορεί επίσης να εφαρμοστεί στη γενική απόφαση 1831/81. Πάντως, αμφισβητεί την αξία του εγγράφου που προσεκόμισε η προσφεύγουσα υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η έννοια της ενισχύσεως στο αμερικανικό τελωνειακό δίκαιο δεν αντιστοιχεί με την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ), της συνθήκης ΕΚΑΧ.

Δ — Επί του τέταρτου λόγου

Σύμφωνα με την *προσφεύγουσα*, για την εν λόγω γενική απόφαση δεν υπήρξε σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου, όπως προβλέπει το άρθρο 58, παράγραφος 1, της συνθήκης ΕΚΑΧ. Η Επιτροπή η οποία επανειλημμένα κλήθηκε να προσκομίσει την απόφαση του Συμβουλίου που παρέχει τη σύμφωνη γνώμη του περιορίστηκε να προσκομίσει μια ανακοίνωση τύπου της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου, έγγραφο που στερείται κάθε σημασίας. Πράγματι μόνο από την εξέταση των εγγράφων που υπέβαλε η Επιτροπή στο Συμβούλιο για τη σύνοδο, κατά την οποία έπρεπε να παρήσχει τη σύμφωνη γνώμη του, καθώς και από τα πρακτικά και τη μαγνητοταινία της συνόδου αυτής μπορεί να συναχθεί αν υπήρξε πράγματι «σύμφωνη γνώμη» και αν η γνώμη αυτή είχε το περιεχόμενο που απαιτεί η συνθήκη ΕΚΑΧ. Υπάρχει, επομένως, καταρχάς, έλλειψη αποδείξεως.

Εν πάση περιπτώσει η προσφεύγουσα παραπέμποντας στα επιχειρήματα που ανέπτυξε σε άλλες ανάλογες υποθέσεις (υποθέσεις 119/81 και 244/81), υποστηρίζει

ότι η σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου είναι απαραίτητη για όλα τα στοιχεία του συστήματος των ποσοστάσεων και όχι μόνο για ορισμένες πλευρές, δήθεν ουσιώδεις, του συστήματος αυτού, στοιχεία που, άλλωστε, πρέπει να προσδιοριστούν με βάση ένα αντικειμενικό κριτήριο, το οποίο η Επιτροπή δεν μπόρεσε να καθορίσει. Υπό την έννοια αυτή, έστω και αν υπήρχε «σύμφωνη γνώμη» του Συμβουλίου στην προκειμένη περίπτωση, δεν έχει το περιεχόμενο που προβλέπει η συνθήκη. Πράγματι, η Επιτροπή στην υπόθεση 118/81, στην οποία είχε ανακύψει παρόμοιο ζήτημα ως προς τη γενική απόφαση 2794/80, προσέκομισε το κείμενο των προτάσεών της προς το Συμβούλιο για τη θέσπιση συστήματος ποσοστάσεων παραγωγής (έγγραφο της 6ης Οκτωβρίου 1980, COM(80) 586 τελικό). Από τη σύγκριση όμως του κειμένου αυτού, του οποίου την κατάθεση επιθυμεί η προσφεύγουσα και στο πλαίσιο, ενδεχομένως, της παρούσας υπόθεσης, με το οριστικό κείμενο της απόφασης 2794/80 διαπιστώνεται η ύπαρξη πολλών σημαντικών διαφορών. Ανάλογες διαφορές υπάρχουν και μεταξύ του κειμένου των αρχικών προτάσεων της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και του οριστικού κειμένου της απόφασης 1831/81. Έτσι, είναι αδύνατο να διαπιστωθεί, με βάση τα έγγραφα που υπάρχουν στη δικογραφία, σε σχέση με ποιο κείμενο έδωσε το Συμβούλιο την δήθεν σύμφωνη γνώμη του. Εξάλλου, εφόσον δεν υπάρχει αντικειμενικό κριτήριο, δεν μπορεί να διαπιστωθεί αν ενδεχόμενες αποκλίσεις μεταξύ των δύο κειμένων αφορούν ή όχι ουσιώδη σημεία. Θίγεται, επομένως, η πρωταρχική απαίτηση της ασφαλείας του δικαίου.

προσφεύγουσας, καθώς και τα αιτήματα προσκομίσεως νέων εγγράφων, τα οποία θεωρεί περιττά. Πράγματι, όπως προκύπτει από το προοίμιο της απόφασης 1831/81, καθώς και από πολυάριθμα έγγραφα που προσκομίστηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως 244/81 (πρόταση της Επιτροπής, έγγραφο COM(81) 277 τελικό, της 22ας Μαΐου 1981· ανακοινώσεις τύπου του Συμβουλίου αριθ. 7330/81 και 7630/81· δημοσίευμα της Επίσημης Εφημερίδας C 196 της 4ης Αυγούστου 1981, σ. 6), υπήρξε πράγματι σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου. Η Επιτροπή προσθέτει ότι το άρθρο 58, παράγραφος 1, εδάφιο 1, της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν διευκρινίζει τον όρο «σύμφωνη γνώμη». Από την οικονομία και το σκοπό του κειμένου, όμως, προκύπτει ότι δεν είναι υποχρεωτικό να υποβάλει η Επιτροπή στο Συμβούλιο πρόταση για θέσπιση συστήματος ποσοστάσεων, διατυπωμένη με κάθε λεπτομέρεια και υπό τη μορφή σχεδίου αποφάσεως. Αντίθετα, το άρθρο 58 προβλέπει διαδικασία απόφασης σε τρία στάδια. Σύμφωνα με την παράγραφο 1, εδάφιο 1, η Επιτροπή διαπιστώνει, σ' ένα πρώτο στάδιο, ότι η Κοινότητα βρίσκεται σε κατάσταση έκδηλης κρίσεως και ότι τα μέτρα δράσεως που προβλέπονται στο άρθρο 57 δεν επαρκούν για την αντιμετώπισή της, λαμβάνει δε, σε ένα δεύτερο στάδιο, την απόφαση να θεσπίσει σύστημα ποσοστάσεων παραγωγής. Η παράγραφος 2 εξουσιοδοτεί την Επιτροπή, σ' ένα τρίτο στάδιο, να διαμορφώσει στις λεπτομέρειές του το σύστημα και να το καταστήσει δεσμευτικό με μία ή περισσότερες πράξεις. Το Συμβούλιο, όμως, συμπράττει στη διαδικασία αυτή μόνο κατά το δεύτερο στάδιο. Η Επιτροπή, για να θεσπίσει το σύστημα των ποσοστάσεων οφείλει να ζητήσει τη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου, δεν υποχρεούται όμως προς τούτο σε ό,τι αφορά τη διαμόρφωση του συστήματος αυτού και την υλοποίησή του με νομικές πράξεις. Εφόσον οι αρχές αυτές τηρήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση, η διαδικασία θεσπίσεως της απόφασης 1831/81 είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, ενώ η ύπαρξη διαφορών μεταξύ του σχεδίου που υπέβαλε η

Η *Επιτροπή* αμφισβητεί από νομικής και πραγματικής απόψεως τα επιχειρήματα της

Επιτροπή στο Συμβούλιο και της πράξεως που εξέδωσε η Επιτροπή μετά τη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου, με την οποία θεσπίζεται το σύστημα των ποσοτώσεων, δεν έχει καμία σημασία. Οι διαφορές αυτές, πράγματι, αποτελούν τα αποτελέσματα της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως που καταλήγει στην απόφαση του Συμβουλίου να δώσει τη σύμφωνη γνώμη του· η Επιτροπή, μετά από τη συζήτηση στο Συμβούλιο μπορεί ακριβώς να θεωρήσει ότι πρέπει να μεταβάλει την αρχική της αντίληψη ως προς το σύστημα των ποσοτώσεων. Είναι μάλιστα δυνατό το Συμβούλιο να εξαρτά τη σύμφωνη γνώμη του από την υιοθέτηση αυτής ή εκείνης της τροποποιήσεως του συστήματος. Εξάλλου, δεν είναι καθόλου ανάγκη να καθοριστεί ένα αντικειμενικό κριτήριο που να επιτρέπει τη διάκριση μεταξύ των στοιχείων της αποφάσεως που απαιτούν ή όχι σύμφωνη γνώμη, η οποία αφορά αποκλειστικά την ίδια την αρχή της θεσπίσεως του συστήματος ποσοτώσεων, ενώ η συγκεκριμενοποίηση της αρχής αυτής εμπίπτει στις αρμοδιότητες της Επιτροπής.

Η *προσφεύγουσα* αντιτείνει ότι η άποψη της Επιτροπής εκθέτει τις επιχειρήσεις σε πολύ σοβαρούς κινδύνους ανεπανόρθωτων ζημιών, ενώ ταυτόχρονα περιορίζει τις εξουσίες εκτιμήσεως του Δικαστηρίου.

Και στο σημείο αυτό, επίσης, η Επιτροπή επικαλείται, στην ανταπάντησή της, την προαναφερθείσα απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, στην οποία κρίθηκε ότι χωρίς αμφιβολία με την απόφαση 2794/80 η Επιτροπή ζήτησε τη γνώμη του Συμβουλίου, σύμφωνα με το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, το δε Συμβούλιο ενέκρινε πράγματι τα προτεινόμενα μέτρα. Η Επιτροπή θεωρεί ότι το ίδιο συμπέρασμα επιβάλλεται και για την απόφαση 183/81 που εκδόθηκε υπό εντελώς ανάλογες συνθήκες.

Ε — Επί του πέμπτου λόγου

Η *προσφεύγουσα* ισχυρίζεται ότι η προσαλλόμενη απόφαση καθορίζει κατά

τρόπο παράνομο το μέρος των τριμηνιαίων ποσοτώσεων παραγωγής που μπορεί να διατεθεί στο εσωτερικό της Κοινής Αγοράς, καθώς και το μέρος που μπορεί να εξαχθεί. Η ποσόστωση, δηλαδή, δεν αρκείται στον περιορισμό της παραγωγής: περιορίζει, επίσης, τον όγκο των παραδόσεων που μπορεί να πραγματοποιήσει η προσφεύγουσα κατά το διάστημα των εν λόγω δύο τριμήνων. Όμως οι ποσοτώσεις παραδόσεως στην εσωτερική αγορά είναι αναγκαίες για να αποτραπεί η προσφορά στην Κοινή Αγορά των προϊόντων που δεν μπόρεσαν να διατεθούν εκτός της Κοινότητας και για το σκοπό αυτό θα αρκούσε ο καθορισμός ποσοτώσεων παραγωγής και ο αποκλεισμός από τις ποσοτώσεις αυτές των εξαγωγών που αποδεδειγμένα πραγματοποιήθηκαν. Αντίθετα, η Επιτροπή καθόρισε ποσοτώσεις παραγωγής όχι μόνο για την Κοινή Αγορά αλλά επίσης και για τις εξαγωγές προς τρίτες χώρες, ενώ μια τέτοια διάταξη δεν μπορεί να στηριχθεί στο άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ. Θα μπορούσε να θεωρηθεί ως σύνομη βάση του άρθρου 95, εδάφιο 1, της συνθήκης, υπό την προϋπόθεση ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου αυτού, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

Στηριζόμενη στο λόγο αυτό η προσφεύγουσα πρόεβαλε τα επικουρικά αιτήματα 6 και γ.

Η *Επιτροπή* αντιτάσσει προκαταρκτικά ότι ο λόγος — κατά το μέρος που αφορά την δήθεν ποσόστωση των εξαγωγών —, καθώς και το επικουρικό αίτημα 6 είναι απαράδεκτα, διότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν προβλέπει κανένα περιορισμό των εξαγωγών προς τις τρίτες χώρες, έτσι ώστε αυτό το σκέλος του λόγου και το επικουρικό αίτημα να είναι χωρίς αντικείμενο.

Ως προς την ουσία η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 5 της αποφάσεως 1831/81, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή δεν προβλέπει

τον καθορισμό ποσοτώσεων «παραδόσεως». Πράγματι, οι παραδόσεις των επιχειρήσεων αποτελούνται από δύο στοιχεία, δηλαδή από τα προϊόντα που παράγονται στο πλαίσιο της τριμηνιαίας ποσοτώσεως και από τα αποθέματα που προέρχονται από την προηγούμενη παραγωγή· η απόφαση 1831/81 δεν προβλέπει κανένα περιορισμό ως προς τη διάθεση των αποθεμάτων, ενώ το θέμα αυτό θα έπρεπε να είχε ρυθμιστεί εάν υπήρχε πρόθεση θεσπίσεως συστήματος ποσοτώσεων παραδόσεως. Σκοπός της ρυθμίσεως που προβλέπουν τα άρθρα 5 και 8 της γενικής αποφάσεως είναι να αποτραπεί σε περίπτωση μειώσεως των εξαγωγών η προσφορά εντός της Κοινότητας των προϊόντων που δεν διατέθηκαν εκτός της Κοινής Αγοράς. Γι' αυτό και απαγορεύτηκε η υπέρβαση της σχέσεως μεταξύ των κοινοτικών παραδόσεων και της συνολικής παραγωγής, όπως η σχέση αυτή είχε διαμορφωθεί κατά την περίοδο αναφοράς. Η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά της ρυθμίσεως αυτής είναι λοιπόν αβάσιμη.

Η *προσφώνουσα*, εξάλλου, αδικώς διαμαρτύρεται ότι δεν μπόρεσε να εξαγάγει ένα μέρος των προϊόντων της. Αφενός μεν τα προϊόντα που προέρχονται από τα αποθέματα μπορούσαν να διατεθούν χωρίς περιορισμό τόσο στην Κοινή Αγορά, όσο και προς τρίτες χώρες, αφετέρου δε, η απόφαση 1831/81 δεν περιέχει καμία διάταξη που να περιορίζει το μέρος της παραγωγής που μπορεί να εξαχθεί, εφόσον είναι προς το συμφέρον της Κοινότητας να εξαγουν οι επιχειρήσεις τα προϊόντα τους, ώστε να αποσυμφορηθούν, ακριβώς, την εσωτερική αγορά.

Η *προσφώνουσα* απαντά ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5 της αποφάσεως 1831/81 μπορεί να εξαγάγει μόνο το μέρος της ποσοτώσεως της παραγωγής της που δεν διαθέτει στην Κοινή Αγορά, πράγμα που αποτελεί ποσοτικό περιορισμό των εξαγωγών και, επομένως, ποσόστωση παραδόσεως, καθώς και ποσόστωση των εξαγωγών. Υπάρχει

παράβαση, επομένως, της συνθήκης ΕΚΑΧ, σύμφωνα με την οποία τα κράτη μέλη διατήρησαν πλήρως την αρμοδιότητά τους σε ό,τι αφορά τις εξαγωγές. Η προσφώνουσα επικαλείται σχετικά τα άρθρα 59, 61 I, 71 I, 73 I και 74 της συνθήκης και το άρθρο 19 της συμβάσεως περί μεταβατικών διατάξεων.

Η *Επιτροπή* επικαλείται και πάλι, στην ανταπάντησή της, την προαναφερθείσα απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, στην οποία το Δικαστήριο επιβεβαίωσε ότι η περιοριστική συνέπεια που μπορεί να έχει ο καθορισμός ποσοτώσεων στις δυνατότητες εξαγωγής είναι εγγενής στο μηχανισμό που έχει θεσπίσει το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ και διαπίστωσε ότι η έννοια των «ποσοτώσεων παραδόσεως» δεν έπαιξε κανένα ρόλο κατά τον καθορισμό των ποσοτώσεων παραγωγής που χορηγήθηκαν στην προσφεύγουσα δυνάμει της αποφάσεως 2794/80. Η καλής θεωρεί ότι η νομολογία αυτή έχει, επίσης, εφαρμογή και στην περίπτωση της αποφάσεως 1831/81, εφόσον η κατάσταση δεν διαφέρει καθόλου.

IV — Προφορική διαδικασία

Η επιχείρηση Klöckner-Werke AG εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Bodo Börner και η Επιτροπή εκπροσωπούμενη από τον Norbert Koch, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον καθηγητή Eberhard Grabitz αγόρευσαν στη συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 1982. Κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως ο εκπρόσωπος της Επιτροπής κατέθεσε δύο έγγραφα.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του στη συνεδρίαση της 23ης Φεβρουαρίου 1983.

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Απριλίου 1982 η Klöckner-Werke AG, επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα με έδρα στο Duisburg, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, άσκησε δυνάμει του άρθρου 33, δεύτερη παράγραφος της συνθήκης ΕΚΑΧ προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση της ανακοινώσεως της Επιτροπής, της 24ης Μαρτίου 1982, με την οποία καθόρισε κατ' εφαρμογή της γενικής αποφάσεως 1831/81, της 24ης Ιουνίου 1981, περί εισαγωγής συστήματος επιτηρήσεως και νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 180, σ. 1), για την προσφεύγουσα επιχείρηση, τις παραγωγές και ποσότητες αναφοράς και τις ποσοστώσεις παραγωγής και παραδόσεως παραγώγων προϊόντων της κατηγορίας I, για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1982.
- 2 Για να στηρίξει την προσφυγή της, η προσφεύγουσα προβάλλει διάφορους λόγους που συνοψίζονται ως εξής:
 1. Έλλειψη κανονικής σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου σχετικά με την απόφαση 1831/81.
 2. Μη εκπλήρωση από την Επιτροπή της υποχρεώσεώς της να διασφαλίσει με τον καθορισμό ποσοστώσεων παραγωγής την ελάχιστη εκμετάλλευση των ικανοτήτων παραγωγής και έλλειψη σχετικής αιτιολογίας της αποφάσεως 1831/81.
 3. Παράλειψη της Επιτροπής να λάβει υπόψη της κατά τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής την επίπτωση των παρανόμων επιδοτήσεων που χορηγούν ορισμένα κράτη μέλη στις επιχειρήσεις τους σιδήρου και χάλυβα.
 4. Υποκατάσταση εκ μέρους της Επιτροπής των ποσοστώσεων παραγωγής, στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 58, με «ποσοστώσεις παραδόσεως» και καθορισμός ποσοστώσεων επί των εξαγωγών.
- 3 Η προσφεύγουσα ζητεί επικουρικός από το Δικαστήριο:
 - α) να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής που καθορίζουν οι προσδαλλόμενες αποφάσεις, καθώςσο είναι μικρότερες από ορισμένα μεγέθη για τις κατηγορίες Ia και Ib·

- β) να ακυρώσει τις ποσοτώσεις παραγωγής, καθόσο η παραγωγή προορίζεται για τρίτες χώρες·
- γ) να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσο καθορίζει ένα μέρος της ποσοτώσεως παραγωγής που μπορεί να παραδοθεί στην Κοινή Αγορά.
- 4 Ως προς τα επικουρικά αιτήματα, διαπιστώνεται ότι το αίτημα α) καλύπτεται από το δεύτερο λόγο, τα δε αιτήματα β) και γ) από τον τέταρτο λόγο. Τα αιτήματα αυτά θα εξετασθούν, συνεπώς, από κοινού με τα κύρια αιτήματα, με τα οποία συνδέονται.
- 5 Πρέπει, επίσης, να παρατηρηθεί προκαταρκτικώς, ότι η επιχειρηματολογία που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής συμπίπτει, κατά μεγάλο μέρος, με τους λόγους που προέβαλε για να υποστηρίξει την προσφυγή 119/81, επί της οποίας έχει εκδοθεί η απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982 (Συλλογή 1982, σ. 2627) μεταξύ των ίδιων διαδίκων. Ωστόσο σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι εν τω μεταξύ η απόφαση 2794/80, της 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. εκδ. 13/010, σ. 50) η οποία αποτελούσε τη βάση της αποφάσεως, κατά της οποίας στρεφόταν η προσφυγή 119/81, αντικαταστάθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση 1831/81 και ότι, ακόμη, η προσφεύγουσα προέβαλε ορισμένα νέα επιχειρήματα προς υποστήριξη της προσφυγής της. Πρέπει, συνεπώς, να ληφθούν συγχρόνως υπόψη τα νομικά και πραγματικά ζητήματα, τα οποία έχουν ήδη λυθεί από την προηγούμενη απόφαση και τα νέα ζητήματα που ανακύπτουν από την παρούσα προσφυγή.

1. Επί του λόγου ελλείψεως σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου

- 6 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι το Συμβούλιο έδωσε τη συγκατάθεσή του για την απόφαση 1831/81. Η διαφορά αφορά το αν η σύμφωνη γνώμη εκδόθηκε σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ.
- 7 Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή έπρεπε να παρουσιάσει στο Συμβούλιο όχι προτάσεις λίγο πολύ συγκεκριμένες, αλλά ένα ολοκληρωμένο σχέδιο αποφάσεως. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να αποδείξει, σε περίπτωση αμφισβήτησεως, ότι η απόφαση που έλαβε αντιστοιχεί με το κείμενο που είχε παρουσιάσει στο Συμβούλιο και είχε λάβει τη συγκατάθεσή του. Αν δεν προσκομισθεί σχετική απόδειξη, η απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αντα-

ποκρίνεται στην κοινοτική νομιμότητα και είναι επομένως, δυνατό να συναντήσκει αντιρρήσεις εκ μέρους των κρατών μελών. Για να μπορέσει να γίνει ο έλεγχος της συμφωνίας της διαδικασίας που ακολουθήθηκε προς τις απαιτήσεις του άρθρου 58, η προσφεύγουσα ζητεί να προσκομιστούν τα πρακτικά του Συμβουλίου και οι μαγνητοταινίες των συζητήσεών του.

- 8 Η άποψη αυτή της προσφεύγουσας οφείλεται σε παραγνώριση τόσο της κατανομής των εξουσιών, στην οποία προβαίνει το άρθρο 58, όσο και των αρχών που διέπουν το νομοθετικό σύστημα που θέσπισε η συνθήκη ΕΚΑΧ.
- 9 Σύμφωνα με το άρθρο 58, παράγραφος 1, εδάφιο 1, στην Επιτροπή εναπόκειται να διαπιστώσει την ύπαρξη έκδηλης κρίσης. Στην περίπτωση που διαπιστωθεί η ύπαρξη τέτοιας κρίσεως και εφόσον τα μέτρα δράσεως που προβλέπει το άρθρο 57 δεν επαρκούν για την αντιμετώπισή της, το άρθρο 58 επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να θεσπίσει σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής. Σύμφωνα με το άρθρο 58, η Επιτροπή έχει την εξουσία να λάβει τα αναγκαία μέτρα, χωρίς, ωστόσο, να μπορεί να ενεργήσει αν δεν έχει «σύμφωνη γνώμη» του Συμβουλίου.
- 10 Το άρθρο 58, θεσπίζοντας αυτή τη μορφή της από κοινού ενεργείας μεταξύ Επιτροπής και Συμβουλίου, δεν καθόρισε τις σχετικές λεπτομέρειες. Έτσι, εναπόκειται στα δύο αυτά όργανα να οργανώσουν με κοινή συμφωνία και τηρώντας τις αντίστοιχες αρμοδιότητες, τη μορφή της συνεργασίας τους. Είναι, συνεπώς, σύμφωνο προς τις απαιτήσεις που άρθρου 58 το ότι η συνεργασία αυτή κατάληξε σε συναίνεση του Συμβουλίου για το «σύστημα ποσοστώσεων» που σκοπεύει να θεσπίσει η Επιτροπή, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να υποχρεωθούν τα δύο όργανα να εξετάσουν μαζί ένα σχέδιο αποφάσεως συντεταγμένο λεπτομερώς.
- 11 Όπως έχει υπογραμμίσει το Δικαστήριο στην απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1982, τεκμαίρεται ότι η απόφαση της Επιτροπής, το προίμιο της οποίας δεβαίώνει την ύπαρξη σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου, έχει ληφθεί κανονικώς. Η προσφεύγουσα περιορίστηκε να διατυπώσει υποθετικά ερωτήματα ως προς πιθανές αντικανονικότητες στις σχέσεις μεταξύ Επιτροπής και Συμβουλίου, δεν προσεκόμισε όμως την παραμικρή ένδειξη που να επιτρέπει αμφιβολίες για το ότι η συγκατάθεση του Συμβουλίου δόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 58. Δεν συντρέχει, επομένως, κανείς λόγος να διαταχθούν, ως προς το θέμα αυτό, αποδείξεις.

- 12 Τέλος, ως προς τις αιαιτήσεις που απορρέουν από την κοινοτική νομιμότητα, παρατηρείται ότι το σύστημα των μέσων παροχής εννόμου προστασίας που έχει θεσπίσει η συνθήκη ΕΚΑΧ παρέχει, σχετικά, τις δέουσες εγγυήσεις. Τόσο το Συμβούλιο όσο και τα κράτη μέλη έχουν δυνάμει του άρθρου 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ τη δυνατότητα να υποβάλουν στον έλεγχο του Δικαστηρίου μια απόφαση της Επιτροπής, αν πιστεύουν ότι η σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου δεν παρεσχέθη κανονικώς. Στην προκειμένη περίπτωση, αρκεί η διαπίστωση ότι για την απόφαση 1831/81 δεν διατυπώθηκε τέτοια αμφισβήτηση εντός των προθεσμιών που προβλέπει η συνθήκη.
- 13 Ο λόγος αυτός, συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί.
2. Επί του λόγου μη εκπλήρωσεως της υποχρέωσης εξασφάλισεως της ελάχιστης εκμετάλλευσης της ικανότητας παραγωγής
- 14 Η προσφεύγουσα ουσιαστικά επανέλαβε στην παρούσα υπόθεση τα επιχειρήματα που είχε ήδη αναπτύξει στο πλαίσιο της υποθέσεως 119/81. Προβάλλει ότι η αναζήτηση «ευλόγου θάσεως» από την Επιτροπή συνεπάγεται την υποχρέωση να εξασφαλίσει στις επιχειρήσεις τη διατήρηση ενός ελάχιστου επιπέδου απασχολήσεως καθορίζοντας τις ποσοτώσεις κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να εξασφαλιστεί για κάθε επιχείρηση εκμετάλλευση της ικανότητας παραγωγής της, αντιστοίχως προς τον κοινοτικό μέσο όρο. Θεωρεί ότι, από την άποψη αυτή, η απόφαση 1831/81 επιδείνωσε τη θέση της σε σχέση με την απόφαση 2794/80, δεδομένου ότι η νέα απόφαση δεν παρέχει πλέον τη δυνατότητα αυξήσεως της παραγωγής αναφοράς υπέρ των επιχειρήσεων, των οποίων ο βαθμός εκμεταλλεύσεως των εγκαταστάσεών τους υπολείπεται από τον κοινοτικό μέσο όρο, όπως προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 3, της προηγούμενης αποφάσεως, εφόσον το πλεονέκτημα αυτό διατηρείται μόνο ως προς το μισό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β), της νέας αποφάσεως.
- 15 Η προσφεύγουσα αναφέρει ότι η επιδείνωση της θέσεώς της λόγω της μειώσεως των ποσοτώσεών της θέτει σε κίνδυνο και αυτήν ακόμα την ύπαρξή της και την φέρνει σε «κατάσταση ανάγκης». Θεωρεί ότι ο σκοπός του άρθρου 58 δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο με σύστημα που εξασφαλίζει στις επιχειρήσεις την προσήκουσα εκμετάλλευση της σημερινής τους ικανότητας παραγωγής και όχι με αναφορά στην πραγματική τους παραγωγή κατά τις προγενέστερες περιόδους.

- 16 Στο πλαίσιο του λόγου αυτού, η προσφεύγουσα επέμεινε, επίσης, στην αμφισβήτησή της σχετικά με τον προσδιορισμό, από την Επιτροπή, της ικανότητας παραγωγής που διαθέτει. Θεωρεί ότι, με την απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1982, το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε κατά τρόπο οριστικό επί αυτού του θέματος και εμμένει, έτσι, στα συμπεράσματα που συνάγει από μια έκθεση της 1ης Μαΐου 1981, την αποκαλούμενη «έκθεση Kawasaki». Επιπλέον, κατά την παρούσα διαδικασία, αναφέρθηκε σε μια γνωμάτευση που συνέταξε στις 12 Ιανουαρίου 1982 ο καθηγητής Jeschar με τη βοήθεια της επιχειρήσεως Stein-Heurtey σχετικά με την ικανότητα μιας καμίνου με κινητές τις κύριες δοκούς πτέρυγος που κατασκεύασε η τελευταία και που αποτελεί τμήμα του ελασματοουργείου της Βρέμης. Το συμπέρασμα αυτής της γνωματεύσεως δικαιολογεί, κατά την προσφεύγουσα ευνοϊκότερο υπολογισμό της ικανότητας παραγωγής των εν λόγω εγκαταστάσεων. Η προσφεύγουσα προσκόμισε, εξάλλου, μια λογιστική γνωμάτευση της Wollert-Elmendorff KG ως προς το ύψος των προσθέτων ζημιών που θα υφίστατο η επιχείρηση σε περίπτωση περιορισμού της παραγωγής του ελασματοουργείου της.
- 17 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, τέλος, ότι οι διατάξεις της αποφάσεως 1831/81, οι οποίες επέφεραν επιδείνωση της θέσεώς της σε σύγκριση με το σύστημα της αποφάσεως 2794/80, στερούνται οποιασδήποτε αιτιολογίας και, για το λόγο αυτό, η απόφαση 1831/81 είναι άκυρη λόγω παραβάσεως ουσιαδούς τύπου.
- 18 Από την ανάλυση της αποφάσεως 1831/81 προκύπτει ότι η Επιτροπή τροποποίησε με την απόφαση αυτή τη δάση προσδιορισμού των παραγωγών αναφοράς, όπως τις είχε καθορίσει η απόφαση 2794/80.
- 19 Αφενός μεν, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο α), της νέας αποφάσεως διαφοροποίησε τις περιόδους που λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό της παραγωγής αναφοράς. Πράγματι, η διάταξη αυτή διατηρεί την αρχή, κατά την οποία λαμβάνονται υπόψη οι πιο ευνοϊκοί για τις επιχειρήσεις μήνες παραγωγής μεταξύ της περιόδου 1977 μέχρι 1980, εισήγαγε όμως δύο νέες περιόδους αναφοράς, δηλαδή το έτος 1974 και την αμέσως προηγούμενη από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως 2794/80 περίοδο. Εξάλλου, η νέα απόφαση δεν περιλαμβάνει τη δυνατότητα προσαρμογής των παραγωγών αναφοράς υπέρ των επιχειρήσεων, των οποίων ο βαθμός εκμεταλλεύσεως υπολείπεται από το μέσο όρο εκμεταλλεύσεως των επιχειρήσεων της Κοινότητας. Τα πλεονεκτήματα πάντως, που είχαν χορηγηθεί στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις υπό το καθεστώς της αποφάσεως 2794/80 δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 3, διατηρήθηκαν ως προς το

μισό για τις επιχειρήσεις αυτές, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο 6), της αποφάσεως 1831/81.

- 20 Όπως προκύπτει από τις εξηγήσεις που δόθηκαν κατά την εξέλιξη της διαδικασίας, με αυτή την τροποποίηση του συστήματος η Επιτροπή θέλησε να προσδιορίσει κατά τρόπο περισσότερο δίκαιο για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας τη βάση υπολογισμού που χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό των παραγωγών αναφοράς, δεδομένου ότι λαμβάνει στο εξής υπόψη τόσο μια περίοδο παραγωγής που ανάγεται στον προ της κρίσεως χρόνο, όσο και μια περίοδο που δεν απέχει χρονικά από τη θέσπιση του συστήματος των ποσοστώσεων παραγωγής. Η Επιτροπή θεωρεί ότι μετά καλύτερη προσαρμογή στην πραγματική κατάσταση των επιχειρήσεων των κριτηρίων που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των ποσοστώσεων η εφαρμογή της ικανότητας παραγωγής ως διορθωτικού παράγοντα των παραγωγών αναφοράς στο πλαίσιο του συστήματος της παλαιάς αποφάσεως δεν έχει πλέον λόγο υπάρξεως. Η Επιτροπή άφησε μεν στις ευνοούμενες επιχειρήσεις ένα μέρος από το όφελος που είχαν αποκομίσει με το διορθωτικό παράγοντα, μετρίασε όμως τις συνέπειες με τη δόξη του αριθμητικού μέσου όρου των δύο παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1831/81.
- 21 Η Επιτροπή αναφέρει σχετικά ότι σύμφωνα με την αποκτηθείσα πείρα ο διορθωτικός παράγοντας του άρθρου 4, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2794/80 είχε ως αποτέλεσμα να προσπορίσει αδικαιολόγητο όφελος στις επιχειρήσεις που έχουν βαθμό εκμεταλλεύσεως μικρότερο του κοινοτικού μέσου όρου σε βάρος άλλων επιχειρήσεων. Αναφέρει ότι από όλες τις επιχειρήσεις, η προσφεύγουσα αποκόμισε το μεγαλύτερο όφελος από τη διάταξη αυτή. Σκοπός της νέας αποφάσεως είναι ακριβώς να μετριάσει το όφελος αυτό για να ικανοποιήσει τα παράπονα που προβάλλουν άλλες, λιγότερο ευνοημένες επιχειρήσεις. Η Επιτροπή αμφισβητεί αν η μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στην προσφεύγουσα δυνάμει της νέας αποφάσεως, μπορεί να χαρακτηριστεί ως «επιδείνωση» της προγενέστερης θέσεώς της η νέα απόφαση δεν σημαίνει τίποτε άλλο από την αφαίρεση ενός αδικαιολόγητου οφέλους.
- 22 Η Επιτροπή πιστεύει ότι με το νέο καθορισμό των μεθόδων υπολογισμού των ποσοστώσεων παραγωγής, πλησίασε περισσότερο στον προσδιορισμό μιας «ευλόγου βάσεως» για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας. Υπογραμμίζει σχετικά, αναφερόμενη στα επιχειρήματα που ανέπτυξε στην υπόθεση 119/81, ότι το σύστημα των ποσοστώσεων παραγωγής που θεσπίζεται δυνάμει του άρθρου 58 πρέπει οπωσδήποτε να στηρίζεται στην πραγματική παραγωγή των επιχειρήσεων και όχι στην ικανότητα παραγωγής τους. Πράγματι, η ικανότητα δεν παρέχει καμία ένδειξη ως προς την πραγματική παραγωγή και, κατά συνέπεια,

δεν αποτελεί αποτελεσματικό κριτήριο για την προσαρμογή της παραγωγής αυτής προς τη μείωση της ζητήσεως.

- 23 'Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, δεν μπορεί ευλόγως να αμφισβητηθεί ότι η επιλογή από την Επιτροπή του κριτηρίου της πραγματικής παραγωγής, είναι σύμφωνη προς το άρθρο 58, παράγραφος 2, της συνθήκης, το οποίο επιτάσσει να καθορίζονται οι ποσοστώσεις επί «ευλόγου βάσεως». Στην απόφαση υπογραμμίζεται ότι κατ' αντίθεση προς το κριτήριο της ικανότητας παραγωγής, η εκτίμηση της οποίας είναι από τη φύση της αδέβαιη, η αναφορά στην πραγματική παραγωγή των επιχειρήσεων παρουσιάζει το διπλό πλεονέκτημα να προσφέρει αντικειμενική βάση υπολογισμού και να καθιστά δυνατή τη μείωση της συνολικής παραγωγής, χωρίς, ωστόσο, να μεταβάλλονται οι αντίστοιχες θέσεις των επιχειρήσεων στην αγορά.
- 24 Μετριάζοντας το όφελος που αποκομίζουν ορισμένες επιχειρήσεις, σε βάρος άλλων επιχειρήσεων, από την εφαρμογή ως κριτηρίου ενός βαθμού εκμεταλλεύσεως, μικρότερου από τον κοινοτικό μέσο όρο και επιχειρώντας έτσι να καταλείψει κατά καλύτερο τρόπο τα δάρη που συνεπάγεται η κρίση στο σύνολο των επιχειρήσεων της Κοινότητας, η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως βάσει του άρθρου 58, το οποίο προβλέπει ότι οι ποσοστώσεις παραγωγής πρέπει να καθορίζονται επί «ευλόγου βάσεως».
- 25 'Όπως προκύπτει από τα παραπάνω, η προσφεύγουσα, ζητώντας να διαμορφωθεί το σύστημα των ποσοστώσεων κατά τέτοιο τρόπο ώστε να διασφαλίζεται στις επιχειρήσεις η προσήκουσα εκμετάλλευση της ικανότητας παραγωγής που διαθέτουν, παραγνωρίζει τον πραγματικό σκοπό του άρθρου 58 της συνθήκης. Σκοπός, πράγματι, της διατάξεως αυτής δεν είναι να επιτρέψει στις επιχειρήσεις, σε περίοδο κρίσεως, να αποφύγουν τις συνέπειες των προγενέστερων επιλογών τους στον τομέα των επενδύσεων και της παραγωγής, όταν αποδεικνύεται ότι οι επιλογές αυτές δεν προσαρμόστηκαν στην εξέλιξη της οικονομίας.
- 26 'Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1982, καίτοι τα μέτρα που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 58 οφείλουν να δώσουν τη δυνατότητα στο σύνολο της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας να αντιμετωπίσουν συνολικά και με πνεύμα αλληλεγγύης τις συνέπειες της κρίσεως σε περίπτωση μείωσης της ζητήσεως, η διάταξη αυτή δεν επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να εξασφαλίσει σε μια συγκεκριμένη επιχείρηση και σε

βάρος άλλων επιχειρήσεων της Κοινότητας την ελάχιστη παραγωγή που η επιχείρηση αυτή θεωρεί ενδεδειγμένη σύμφωνα με τα δικά της κριτήρια αποδοτικότητας και αναπτύξεως.

- 27 Ως προς την αμφισβήτηση που προέβαλε η προσφεύγουσα σχετικά με τον προσδιορισμό από την Επιτροπή της ικανότητας παραγωγής της επιχειρήσεώς της, στο πλαίσιο του άρθρου 4, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2794/80, πρέπει να αναφερθούν οι σκέψεις της αποφάσεως της 7ης Ιουλίου 1982, με την οποία, μετά από λεπτομερή ανάλυση του ιστορικού ως προς αυτό το σημείο της διαφοράς, απορρίφθηκε σαφώς η αμφισβήτηση αυτή. Αρκεί να αναφερθεί ότι η προσφεύγουσα, επί σειρά ετών, έδινε ανακριβή στοιχεία για την ικανότητα παραγωγής των εγκαταστάσεών της, μόνο δε μετά από έλεγχο που πραγματοποιήθηκε στην επιχείρηση, η Επιτροπή συγκατατέθηκε να αποδεχθεί μια διορθωμένη δήλωση της προσφεύγουσας, στην οποία στηρίζονται στο εξής οι αποφάσεις για τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής.
- 28 Στην παρούσα διαδικασία η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα νέο στοιχείο που να δικαιολογεί αναθεώρηση της κρίσεως αυτής. Προσκομίζοντας τη γνωμάτευση Jeschar, η οποία στηρίζεται σε αριθμητική απεικόνιση, η προσφεύγουσα επιχειρεί να διορθώσει ένα στοιχείο της γνωματεύσεως CRM-Kawasaki, το οποίο το Δικαστήριο έκρινε ότι, εν πάση περιπτώσει, στερείται αποδεικτικής σημασίας. Ως προς τη γνωμάτευση Wollert-Elmendorff, πρόκειται για μια λογιστική έκθεση, σκοπός της οποίας είναι να εκτιμήσει τις οικονομικές συνέπειες από τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής που παραχωρήθηκαν στην επιχείρηση για το τρίτο τρίμηνο 1981, σε σχέση με την υποθετική υποχρέωση που ανέφερε η προσφεύγουσα, σύμφωνα με την οποία ο καθορισμός των ποσοστώσεων είχε ως βάση μια υποθετική παραγωγή, αντίστοιχη του μέσου όρου εκμεταλλεύσεως της ικανότητας των επιχειρήσεων της Κοινότητας. Η λογιστική αυτή γνωμάτευση, σκοπός της οποίας είναι να αποτιμήσει το οικονομικό αντικείμενο της διαφοράς που έχει ανακύψει μεταξύ προσφεύγουσας και Επιτροπής, στηρίζεται σε εκτίμηση της ικανότητας παραγωγής (459 000 τόνοι το μήνα = 5 508 000 τόνοι το χρόνο), την οποία το Δικαστήριο έχει ήδη ρητώς αρνηθεί να δεχθεί με την απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1982. Αυτή η γνωμάτευση, συνεπώς, δεν προσκομίζει κανένα νέο στοιχείο ως προς την κρίση επί του ζητήματος που έχει εγείρει η προσφεύγουσα σχετικά με την ικανότητα παραγωγής της.
- 29 Αυτό, λοιπόν, το στοιχείο αμφισβήτησεως πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει οριστικά κριθεί με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982.

- 30 Τέλος, όσον αφορά το λόγο που αναφέρεται στην έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως 1831/81, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι οι λόγοι που ώθησαν την Επιτροπή, δεν δρήκαν την κατάλληλη διατύπωση στο προοίμιο της αποφάσεως, το οποίο, ως προς το αμφισβητούμενο θέμα, περιορίζεται να δεβαιώσει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη «την πείρα που αποκτήθηκε από την εφαρμογή του συστήματος που είχε θεσπίσει (η απόφαση 2794/80)». Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, η νέα απόφαση είναι άκυρη λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου.
- 31 Σχετικά, πρέπει να τονιστεί, καταρχάς, ότι η Επιτροπή αναφέρει, πράγματι, στο προαναφερόμενο εδάφιο του προοιμίου, τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι το μέτρο αυτό αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της νέας αποφάσεως, δηλαδή την αναπροσαρμογή των περιόδων αναφοράς, ώστε να προσδιοριστεί κατά τρόπο προσφορότερο η βάση υπολογισμού των ποσοστάσεων, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη περιόδους παραγωγής πιο αντιπροσωπευτικές από τις προγενέστερες. Αυτά τα στοιχεία της αιτιολογίας είναι σε θέση να παράσχουν στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις αρκετά ακριβείς ενδείξεις ως προς το σκοπό που επιδιώκει η Επιτροπή. Η κριτική άρα, που ασκεί η προσφεύγουσα, στρέφεται στην πραγματικότητα μόνο κατά του γεγονότος ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε τη μερική εγκατάλειψη ενός διορθωτικού παράγοντα, της αναφοράς, δηλαδή, στην ικανότητα παραγωγής που προέβλεπε η απόφαση 2794/80.
- 32 Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε πρόσφατα την απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1982, Lion κά. 292 και 293/81, Συλλογή 1982, σ. 3887), η αιτιολογία των πράξεων της Κοινότητας πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της οικείας πράξεως· πρέπει να αφήνει να διαφαινεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής, εκδότης της πράξεως, ώστε να επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του. Σε περίπτωση πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα, όπως η επίδικη γενική απόφαση, δεν απαιτείται να αναφέρει η αιτιολογία λεπτομερώς τα μερικές φορές πολυάριθμα και περίπλοκα νομικά και πραγματικά στοιχεία που συνιστούν το αντικείμενο των πράξεων αυτών, εφόσον τα στοιχεία αυτά υπάγονται στο σύνολο του οποίου αποτελούν μέρος.
- 33 Αυτό συμβαίνει, χωρίς αμφιβολία, με τις επίδικες διατάξεις, το νόημα των οποίων μπορούσε χωρίς δυσκολία να αντιληφθεί η προσφεύγουσα κάνοντας σύγκριση μεταξύ των διατάξεων των δύο διαδοχικών αποφάσεων. Δεν χρειά-

ζεται, συνεπώς, να απαιτηθεί από την Επιτροπή να προδεί σε ειδική ανάλυση μιας λεπτομερειακής ρυθμίσεως, η οποία δεν είναι παρά μια αποδυναμωμένη επανάληψη στη νέα απόφαση ενός διορθωτικού παράγοντα, του οποίου η δικαιολογητική βάση βρίσκεται στην απόφαση 2794/80.

34 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

3. Επί του λόγου της παραλείψεως της Επιτροπής να λάβει υπόψη της την επίπτωση των παρανόμων επιδοτήσεων

35 Στο πλαίσιο του λόγου αυτού, η προσφεύγουσα επανέλαβε αυτούσια τα επιχειρήματα που είχε αναπτύξει στην προσφυγή της 119/81.

36 Υπενθυμίζεται ότι με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, το Δικαστήριο αναγνώρισε τη βασιμότητα των επικρίσεων της προσφεύγουσας κατά της αδράνειας της Επιτροπής ως προς τις δημόσιες επιδοτήσεις, οι οποίες σε ορισμένα κράτη μέλη έχουν νοθεύσει τις συνθήκες παραγωγής και ανταγωνισμού στον τομέα της διομηχανίας σιδήρου και χάλυβα. Πρέπει, όμως, να σημειωθεί επίσης ότι με την ίδια απόφαση το Δικαστήριο αφενός μεν αναγνώρισε ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα κατά τη διαμόρφωση του συστήματος των ποσοστώσεων παραγωγής να λάβει υπόψη την επίπτωση των επιδοτήσεων, των οποίων ο παράνομος χαρακτήρας έχει αναγνωρισθεί σύμφωνα με τις προβλεπόμενες διαδικασίες, αφετέρου δε έκρινε ότι δεν μπορεί να προβληθεί η αξίωση, τα μέτρα αντιμετώπισεως της κρίσεως που προβλέπει το άρθρο 58 να χρησιμοποιηθούν ως διορθωτικός παράγοντας των επιπτώσεων από τις παράνομες ενισχύσεις που χορηγούν τα κράτη μέλη.

37 Δεδομένου ότι δεν προσκομίστηκε κανένα νέο στοιχείο σχετικώς, ο λόγος αυτός πρέπει επίσης να απορριφθεί.

4. Επί του λόγου υποκαταστάσεως εκ μέρους της Επιτροπής των ποσοστώσεων παραγωγής με «ποσοστώσεις παραδόσεως» για την Κοινή Αγορά και του καθορισμού των ποσοστώσεων επί των εξαγωγών

38 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το ζήτημα των «ποσοστώσεων παραδόσεως» που είχε ήδη αποτελέσει αντικείμενο της προσφυγής 119/81 δεν έχει λυθεί με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, δεδομένου ότι το Δικαστήριο έκρινε με την απόφασή του αυτή ότι η εν λόγω έννοια δεν άσκησε καμία επιρροή στον προσδιορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1981.

Ζητεί, συνεπώς, αυτό το πλέγμα των ζητημάτων να εξετασθεί και πάλι, προβάλλει δε, κατ' ουσία, ότι το άρθρο 58 παρέχει στην Επιτροπή μόνο την εξουσία να επηρεάζει την παραγωγή και όχι τη διάθεση του χάλυβα, είτε στην Κοινή Αγορά είτε στις εξαγωγικές αγορές. Το σύστημα της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν επιτρέπει τη συναγωγή «ενυπαρχουσών εξουσιών» που να παρέχουν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επηρεάζει την παράδοση των εμπορευμάτων.

- 39 Ως προς την κατανομή των παραδόσεων μεταξύ της εσωτερικής αγοράς και των τρίτων χωρών, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το άρθρο 58 δεν παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να ρυθμίζει το εξωτερικό εμπόριο και, ειδικότερα, να περιορίζει τις εξαγωγές. Εκθέτει ότι, σύμφωνα με το σύστημα της συνθήκης ΕΚΑΧ, η εμπορική πολιτική ανήκει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών. Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η Επιτροπή μπορούσε να καθορίσει τις ποσοστώσεις παραγωγής αποκλειστικά στο επίπεδο της εσωτερικής ζητήσεως και να επιτρέψει στις επιχειρήσεις να αφαιρέσουν από την παραγωγή που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό των ποσοστώσεων παραγωγής, τις ποσότητες, οι οποίες αποδεδειγμένα εξήχθησαν σε τρίτες χώρες.
- 40 Επειδή τα ζητήματα που ανέκυψαν ρυθμίζονται πιο αναλυτικά στην απόφαση 1831/81, παρά στην προγενέστερη απόφαση, πρέπει να επανεξετασθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας υπό το φως των νέων διατάξεων.
- 41 Σύμφωνα με το άρθρο 5 της αποφάσεως 1831/81, η Επιτροπή καθορίζει ανά τρίμηνο, κατά επιχείρηση, τις ποσοστώσεις παραγωγής, καθώς και το μέρος των ποσοστώσεων που μπορεί να παραδοθεί μέσα στην Κοινή Αγορά. Οι λεπτομέρειες της κατανομής αυτής ρυθμίζονται στα άρθρα 8 έως 11. Σύμφωνα με την παράγραφο 5 του τελευταίου αυτού άρθρου, θεωρούνται ότι έχουν πραγματοποιηθεί μέσα στην Κοινή Αγορά οι παραδόσεις για τις οποίες η επιχείρηση δεν προσκομίζει απόδειξη ότι έχουν εξαχθεί έξω από το έδαφος της Κοινότητας.
- 42 Όπως προκύπτει από το σύστημα των διατάξεων αυτών, η Επιτροπή καθορίζει, για κάθε επιχείρηση, συνολική ποσότητα παραγωγής, από την οποία προσδιορίζει το μέρος που μπορεί να διατεθεί στην Κοινή Αγορά, ενώ το υπόλοιπο μπορεί να παραδοθεί στις αγορές των τρίτων χωρών. Το άρθρο 9 της αποφάσεως προβλέπει χωριστούς συντελεστές μειώσεως για τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής και για το μέρος των ποσοστώσεων αυτών που μπορούν να παραδοθούν μέσα στην Κοινή Αγορά. Οι συντελεστές μειώσεως για το δεύτερο τρίμηνο 1982 καθορίστηκαν, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, με την απόφαση 532/82 της 3ης Μαρτίου 1982 (ΕΕ L 65, σ. 5).

- 43 Με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι κάθε περιορισμός της παραγωγής έχει αντίκτυπο, σύμφωνα με την ίδια τη φύση του μηχανισμού του άρθρου 58 της συνθήκης, τόσο στις δυνατότητες πωλήσεως στην κοινοτική αγορά, όσο και στις δυνατότητες εξαγωγής. Όπως ορθώς εξήγησε η Επιτροπή, η επιβολή ποσοστάσεων παραγωγής θα ήταν ατελέσφορη αν οι επιχειρήσεις διατηρούσαν την ελευθερία να εξαγουν ανεξέλεγκτες ποσότητες προς τρίτες χώρες, δεδομένου ότι οι εξαγωγές αυτές μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα όχι μόνο να θέσουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα της Κοινότητας στις εν λόγω αγορές, αλλά επίσης και να δώσουν τη δυνατότητα επανανομοθετήσεως ορισμένων από τις ποσότητες αυτές προς την εσωτερική αγορά διαταράσσοντας την ισορροπία της.
- 44 Στην ίδια απόφαση τονιζόταν ότι εναπόκειται στην κρίση της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη της τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες στο πλαίσιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν δυνάμει του άρθρου 58. Πράγματι, στο όργανο αυτό εναπόκειται να λαμβάνει, σχετικώς, υπόψη τόσο τις ανάγκες της ίδιας της Κοινής Αγοράς, όσο και τα συμφέροντα της Κοινότητας στις σχέσεις της με τις τρίτες χώρες. Καίτοι το άρθρο 58 παρέχει την εξουσία στην Επιτροπή να επεμβαίνει, σε περίοδο έκδηλης κρίσεως στην παραγωγή χωρίς να αναφέρει τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες, η διάταξη αυτή δεν πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει μόνο τη χορήγηση σε κάθε επιχείρηση μιας συνολικής ποσοστάσεως παραγωγής που να μπορεί να διατεθεί είτε στην εσωτερική αγορά είτε στην αγορά τρίτων χωρών.
- 45 Όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, η Επιτροπή δεν υπερέδη τις εξουσίες που της παρέχει το άρθρο 58 καθορίζοντας με την προσβαλλόμενη απόφαση τις χωριστές τριμηνιαίες παραγωγές και ποσότητες αναφοράς για την εφαρμογή των συντελεστών μειώσεων που ισχύουν για τον καθορισμό της ποσοστάσεως παραγωγής και του μέρους της παραγωγής που μπορεί να παραδοθεί μέσα στην Κοινή Αγορά, αντιστοίχως.
- 46 Ο λόγος αυτός, λοιπόν, πρέπει, επίσης, να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 47 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή, η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

O'Keeffe

Pescatore

Bosco

Koormans

Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαΐου 1983.

Ο γραμματέας

Ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος

P. Heim

A. O'Keeffe

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL

(βλέπε συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 311/81 και 30/82, σ. 1575)